

Brant

& De terugkeer van de
Zwaluwen

Met eigen illustraties

Van dezelfde auteur:

Brant & Het Grote Heksenhoofdkwartier (2015)

Brant

& De terugkeer van de
Zwaluwen

Met eigen illustraties

Simon Cuypers

Schrijver: Simon Cuypers

Cover en illustraties binnenin: Simon Cuypers

ISBN: 9789402187120

© 2019 Copyright Simon Cuypers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

BEZEMVLUCHT

De maan belichtte het Grote Heksenhoofdkwartier met haar flauwe, grijze licht. Ze scheen doorheen het smalle raam van de torenkamer, waar spookachtige vlammen een blauwe gloed verspreidden vanuit het haardvuur.

‘Gegroet, broer.’

Ik kon mijn oren niet geloven. Een ijskoude rilling gleed over mijn ruggengraat. Alle haren op mijn lichaam besloten bij het horen van deze woorden angstig rechtop te staan. Ik kneep mijn ogen samen, net niet op elkaar, om op deze manier hopeloos zijn gezicht te kunnen zien.

Ik slikte hoorbaar.

‘Archi, ben jij dat?’ vroeg ik uiteindelijk.

Heide stak haar fakkel aan waardoor ik een eerste glimp van zijn gezicht kon opvangen. En ja, hij was het. Die enkele fonkeling van Heides fakkel was voldoende geweest om mijn enige broer te herkennen. Mijn broer die ik al jaren niet meer had gezien. Mijn broer waarvan ik dacht dat hij dood was. De broer die in de stoel zat waarvan ik dacht dat deze van Parasitonia zou zijn.

Een orkaan van gevoelens overspoelden mijn gedachten. Nog nooit had ik me zo gelukkig gevoeld, maar tegelijk ook zo verward. Met open armen liep ik naar Archi toe maar al snel werd duidelijk dat hij niet zo blij was om mij terug te zien.

Ik keek naar Mos, Kiesel en Hommel die al even verbaasd naar Archi stonden te gapen. Hommels mond stond zo ver open dat er een grote appel in zou passen.

‘Wat doe je nu?’ kraste Archi venijnig.

Archis stem klonk scherp. Hij kneep zijn ogen samen tot donkere kwaadaardige spleetjes. Hij had wallen net alsof hij al

wekenlang niet meer sliep en zijn huid was grijs, grijs, grauw, bezaaid met littekens en aders die naarmate hij langer naar ons keek heviger pompten. Archi stak zijn hand voor zich uit. Blauwe vlammen vlogen razendsnel uit de haard, recht naar zijn hand toe en bleven er toen zwevend boven flakkeren. Hij leek het vuur onder controle te hebben. Hommel en Kiezel slaakten een kleine kreet. Geschrokken deinsden we achteruit tot we met onze rug tegen de muur van de torenkamer botsten. De blik in Archis ogen jaagde me de stuipen op het lijf. De weerkaatsing van het blauwe vuur flakkerde woest in zijn donkere ogen.

‘Eindelijk zie ik je weer, broer!’ schreeuwde hij.

Hij leek wel een ander persoon te worden. Zijn ogen sperden wijds open, zijn snor leek op te krullen en zijn mond werd groter en groter. Ik herkende mijn broer niet. Ik was bang van hem.

Toen balde Archi zijn vuist nog meer en stak hem in de lucht, klaar om toe te slaan.

In paniek nam ik Leines hand stevig vast en trok Heide en Himal mee.

‘Mos, Kiezel en Hommel, rennen!’ riep ik zo luid als ik kon. Zo snel als onze benen het toelieten, liepen we naar de trap, onze enige uitweg. Himal, Leine en Heide renden als eerste de trap af, met grote passen, soms vier treden tegelijk. Mos, Kiezel, Hommel en ik stormden achter hen aan, met de hete adem van Archi in onze rug. Helderblauwe vuurballen vlogen ons rond de oren, rakelings langs de drie Knaarden die als strobalen naar beneden denderden. Als een razende gek liep hij achter ons aan. Hij bleef vuurballen schieten. Himal, Leine en Heide waren halverwege de toren. Oorverdovende knallen galmden doorheen de toren telkens wanneer er een vuurbal als een kanonskogel tegen de muur uit elkaar spatte.

‘Naar de bezemstal’, riepen Heide en Himal samen.

Ik wist meteen wat ze van plan waren. We zouden Het Grote Heksenhoofdkwartier op een bezem ontsnappen!

‘We gaan toch niet vliegen?’ vroeg Hommel met bibberende stem.

‘Dat is onze enige uitweg’, antwoordde ik.

‘Ik heb hoogtevrees!’ hijgde Hommel.

‘Heb geen bang’, stelde ik hem gerust.

Kiezel zocht haastig naar iets in zijn rugzak terwijl hij de laatste treden van de trap afdonderde.

‘Pas op! De heks aan de deur is nog steeds beneden’, riep Heide die net beneden was aangekomen. ‘Ze zal ons zeker gehoord hebben!’

‘Ik heb al een oplossing’, zei Kiezel die nog steeds haastig in zijn rugzak grabbelde. ‘Hommel, mag ik nog eens een stukje paddenstoel? Een stinkzwam.’

Kiezel, Hommel en ik kwamen beneden aan waar de anderen stonden te wachten voor de gesloten deur.

‘Doe de deur open, NU!’

Met een grote knal zwaaide de massieve deur open en sprong Kiezel doorheen het deurgat. Hij had onderweg uit zijn rugzak zijn katapult genomen.

De heks die buiten op de wacht stond, had het kabaal gehoord en wou alarm slaan. Met zijn katapult schoot Kiezel de stinkzwam af die recht voor de voeten van de heks neerkwam. Eén tel gebeurde er niets, maar opeens, met een enorm kabaal, ontplofte de zwam en kwam er een stinkende grijsgroene rookwolk vrij. De heks klauwde woedend om zich heen totdat ze in de kolkende wolken verdween.

Een luid gekrijs klonk vanuit de verte. Een rondvliegende heksenpatrouille had ons gezien en kwam razendsnel op ons af gevlogen. We renden zo snel we konden naar de deur in de omwalling waar we doorheen waren gekomen. We moesten zo snel mogelijk ontsnappen. Achter de deur stonden tientallen heksen paraat om ons te grazen te nemen. Verderop

landden er nog enkele patrouilles. Mos sloot als laatste de deur en prevelde haastig een spreuk doorheen het sleutelgat.

De heksen hadden één voor één een gemene grijns op hun gezicht, de ene al met meer tanden dan de andere. Kiezel graaide met zijn korte armpje naar Hommel die een nieuwe stinkzwam aan hem gaf.

‘Vuur!’ riep Hommel. De angst klonk duidelijk door in zijn stemmetje.

‘Vuur, vuur!’

Drie grote rookwolken ontploften midden in de heksengroep. De gemene, stinkende duivelinnen vielen als vliegen neer. Het gevaar was echter niet geweken. De deur die ons van Het Grote Heksenhoofdkwartier scheidde verkleurde gevaarlijk oranje-rood.

KNAL!

In de deur was een gat geblazen waarvan de randen roodgloeiend smeulden. Archi zat nog steeds achter ons aan en was vastberaden ons niet te laten ontsnappen.

‘Kom hier jullie ongedierte!’ klonk er krijsend vanuit het gat. ‘Jullie denken toch niet dat zo’n stomme Knardaanse fluisterspreuk mij tegenhoudt?’

KNAL!

De kracht van de vuurbal was deze keer zo groot dat de hele deur eruit werd geblazen. We liepen allemaal achter elkaar, sneller en sneller. Himal liep vooraan en wenkte ons met zijn lange behaarde arm.

‘Hierheen!’ riep hij.

Ik zag hoe de rest Himal volgde, enkel Heide deed iets vreemd. Vlak nadat Himal ons had geroepen, liep zij de andere kant uit. ‘Wat ga je doen?’ riep ik haar achterna. ‘Wat ga je –’

Heide was duidelijk verrast dat ik haar had opgemerkt. 'Ik ga de anderen redden. Gaan jullie maar met Himal mee! Wacht niet op mij. Ik zie jullie aan de andere kant van de tunnel!' Toen zag ik het. Heide liep naar de gevangenskooien. Haar plan was om alle opgesloten magische wezens weer vrij te laten.

Heide rende zo snel ze kon naar de kooien maar toen ze net aan de eerste kooi aankwam sprong er een lange, zwartharige heks voor haar die de weg naar de kooien versperde.

De heks zei niets. Het enige wat ze deed was met haar gifgroene ogen naar Heide staren. Ze had een wijde grimas die haar rottende, geelbruine tanden ontblootte. Heide leek vastberaden de wezens te redden en stormde op de heks af met haar fakkel hoog in de lucht. Ik zag hoe alles gebeurde. Heide sloeg met haar fakkel recht op het hoofd van de heks die daarna neerviel met een grote buil die door haar hoed stak. De wezens juichten triomfantelijk en hadden na een lange tijd van wanhoop weer de moed om te hopen. Eén voor één opende Heide de kooien. Ik hoorde dankbaar gefluister van enkele wezens toen ze werden bevrijd en daarna razendsnel in de struiken verdwenen. Archi stapte op datzelfde moment door het deurgat en gromde als een woeste stier. Verderop zag ik hoe de anderen naar de bezemstal renden.

'Kom op, Heide! We moeten snel zijn, hij komt eraan!'

Heides korte rode lokken kleefden tegen haar bezwete voorhoofd. Archi vuurde enkele vuurballen op ons af, maar die konden we net op tijd ontwijken toen we bij de bezemstal aankwamen.

'Hier!', klonk er terwijl we de stal binnenrenden en er een grote bezem in onze handen werd geduwd door Leine.

'Waarom gaan we niet terug via de tunnel?' vroeg Himal verbaasd en bijna beledigd. 'Ik heb hem niet voor niets gemaakt hoor!'

‘De heksen zullen de tunnel langs de andere kant wel hebben gesaboteerd, Himal’, zei Leine. ‘Heksen zien er leeghoofdig uit, maar ze zijn het niet!’

‘Luister nu even naar Leine, neef!’ snauwde Heide.

Heide wist duidelijk hoe je moest vliegen: ‘Neem de bezemsteel in je rechterhand vast en –’

‘Hadden we dit best niet even geoefend voor we hieraan begonnen?’ onderbrak Mos haar abrupt.

‘Nondeju, Mos! Laat Heide het nu even uitleggen. Archi is daarbuiten, weet je nog wel?’ zei Himal streng.

‘Wat een brutaal stelletje, zeg’, mompelde Mos.

‘Wat ik dus zei,’ begon Heide opnieuw terwijl ze met een opgetrokken wenkbrauw naar Mos keek, ‘In je rechterhand, daarna stap je met je rechterbeen over de bezemsteel, zodat je er met beide benen over staat. Daarna druk je hem onder je kont en draai je de steel een kwartslag naar links. Iedereen begrepen?’

Tijd om het nog eens uit te leggen was er eigenlijk niet. Buiten stormden er meer en meer heksen of ons af. Hommel en Kiezel hadden samen een bezem genomen. Hun normaal aardebruin gekleurde gezicht was nu zo bleek als woestijnzand. Hun bezem lag bijna tegen de grond aan door hun korte beentjes. Ondertussen werd de bezemstal bekogeld door vuurballen van Archi en schoten de heksen kleefbommen op de stal. Door het licht van de vuurballen leek het buiten wel dag te zijn maar eens een vuurbal was gedoofd, was het buiten zo donker als de nacht kon zijn. Himal liep naar de grote poort van de stal. ‘Als ik deze poort open, vliegen jullie er zo snel mogelijk doorheen. Vlieg naar het westen, naar het woud, maar pas op voor de heksenpatrouilles die jullie achterna zullen zitten.’

Dit mag niet misgaan, dacht ik. De poort vloog open. Leine, Heide, Mos, Kiezel, Hommel en ik draaiden onze bezems een

kwartslag naar links. De bezems trilden voor enkele ogenblikken om daarna heviger te beven.

‘Houd jullie vast!’ riep Heide.

Opeens vertrokken we als speren en vlogen uit de bezemstal met een enorme snelheid. Onze bezems lieten een spoor van pikzwarte rook na.

Hommel en Kiezel schoten als een ongeleid projectiel doorheen de met sterren bezaaide hemel. Ze trokken samen aan hun bezem in de hoop hem onder controle te krijgen maar dat was tevergeefs. De bezem, die een eigen wil leek te hebben, schudde de Knaarden als een wild dier door elkaar. De onverwachte bewegingen van de bezem verrasten de heksen blijkbaar ook, ze wisten niet in welke richting ze hun kleefbommen moesten afvuren en schoten telkens mis. Himal susde als een expert doorheen het met heksen vergoten luchtruim.

‘Bukken!’ riep Heide opeens. Himal bukte zich en op een haar na raakte een kleefbom hem net niet.

‘Dat was kantje boortje!’ grapte ze toen ze moeiteloos naast hem kwam vliegen.

Mos zat alleen op een bezem. Hij had het voordeel erg klein te zijn en dus ook een moeilijk doelwit voor de heksen. Leine vloog vlak voor mij. Opeens dook er vanuit het niets onder haar een heks op. Voor ik Leine kon waarschuwen had de heks al een kleefbom naar haar afgevuurd. De kleefbom raakte de staart van haar bezem. De pikzwarte rook die uit Leines bezem kwam, ging langzaam weg. Leine begon trager te vliegen.

‘Mijn bezem doet het niet meer!’ riep ze in paniek.

‘Klim er bij mij op’, brulde ik wanhopig toen ik mijn bezem naar haar stuurde.

De heks die Leines bezem had geraakt, maakte een nieuwe kleefbom klaar. Haar vurigheid was angstaanjagend.